

A mindörökké létező valóság: Az anyag diadala a misztikum felett

Készült: SaLa közreműködésével a Mesterséges Intelligenciával

Bevezetés

A gondolkodás történetét ősidők óta a filozófia alapkérdése körüli harc határozza meg: vajon a szellem vagy az anyag az elsődleges? A vallási dogmák és az idealista irányzatok – Aquinói Tamás skolasztikájától Hegel abszolút szelleméig – a világot egy transzcendens, anyagtalan erő termékeként próbálják beállítani. Ezzel szemben a modern természettudomány és a dialektikus materializmus kérlelhetetlen következetességgel bizonyítja, hogy a világ anyagi természetű. Az alábbi tanulmány a kauzalitás, az evolúció és a dialektika törvényein keresztül mutatja be, hogy az univerzum önmagában létező, fejlődő egész, amelynek magyarázatához nincs szükség misztikus ködfátylakra vagy természetfeletti alkotókra.

Az Isten teremtője

Ha létezik kiváltó ok, akkor léteznie kell az azt kiváltó oknak is. Vagyis, ha Isten létezik, akkor léteznie kell Isten létrehozójának is, és az Isten létrehozója létrehozójának is, és így tovább. Ez a logikus következtetés, amelyet a tapasztalat és a tudomány is megerősít: a világ az ok-okozati összefüggések sorrendjében változik és fejlődik. A tudomány szerint azonban egyedül az anyag tökéletes, mert bár mindörökké változik, mégis mindörökké létezik.

Hogyan jött létre Isten?

Mivel a hívők szerint Isten egy mindörökké létező, anyag nélküli szuperlény – ami valójában a „semmi valamiként” való meghatározása –, a létezésének feltételezése, valamint mindentudó, mindenható és tökéletes képességeinek megléte minden előzmény nélkül meglehetősen abszurd.

Ehhez a feltételezéshez rendkívül nagyfokú, a valóságtól elrugaszkodott képzelgésre és fantáziálásra van szükség, amelyet végül semmivel sem lehet bizonyítani. A talajvesztett, valóságtól elszakadt logikus gondolkodás bármilyen nem létező dolog fikciójához elvezethet.

Talán a végtelen időben valamikor kifejlődhetett egy szuperképességű, gondolkodó anyag, amelyet Istennek nevezhetnénk, de egy biztos: ez is csak anyagból állhatna, és semmiképpen sem lehetne mindörökké létező. Létének ugyanis kezdete lenne, hiszen ki kellett fejlődnie az egyszerűből a szuper szintre. A tudomány szerint kizárólag az anyag és annak működési termékei léteznek; ennek a teológiai „szuper valaminek” – amely lényegét tekintve a semmi – nyoma sincsen a valóságban.

Minden formának van kezdete

A tudomány nem ismer kezdet nélküli formát, és objektíven senki sem tapasztalt ilyet, kivéve magát az anyagot, a mindörökké létezőt. A képzelet tudományos bizonyíték nélkül keveset ér, így az Isten nevű szuperlény fikciója a tudomány megerősítése nélkül teljesen értéktelen.

Az ember földi kialakulása az evolúció útján rendkívül hosszú ideig tartott, és volt egy konkrét kezdete. Ebből következően a képzeletben létező, „isteni” gondolkodó anyag létrejöttének is kellett hogy legyen kezdete, így létezése nem lehet mindörökké tartó. A következetes tudomány szerint az anyag az egyetlen mindörökké létező valóság. Ez a tudományos igazság, míg az Istenről – mint a semmi valamiről – szóló elképzelések mögött nincs semmilyen objektív ismeret.

Az anyag az egyetlen mindörökké létező

Az objektív tudomány álláspontja szerint az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg; az anyag az egyetlen, amely mindörökké mozgásban létezik.

Éppen ezért felesleges és indokolatlan a mindörökké mozgó anyagon kívül a formák keletkezésére egy másik, külső kezdő okot kitalálni, hiszen a tudomány ezt a választ már megtalálta. Ez a válasz a mindörökké mozgásban és változásban létező anyag, ezenkívül a tudomány módszereivel más nem észlelhető és nem bizonyítható.

A dialektikus materializmus tudományos világnézete szerint a világban létrejövő formák a véletlen kölcsönhatások alapján, dialektikusan, a természet törvényei szerint és az anyagban meglévő lehetőségeknek megfelelően alakulnak ki – kivéve a gondolkodó anyag, vagyis az ember tudatos tevékenységét.

Összehasonlító táblázat: A világmagyarázatok feszültsége

Vizsgált kategória	A tudomány és a dialektikus materializmus szerint	A vallás és az idealizmus szerint
A lét alapja (Ontológia)	Az anyag az elsődleges. Örökké létező, nem teremthető és nem semmisíthető meg. Önmagában, külső lökés nélkül mozog.	A szellem/Isten az elsődleges. Anyag nélküli szuperlény, tiszta gondolat, amely a semmiből teremtette a világot.
Ok-okozati összefüggés	Végtelen kauzális láncolat. Minden anyagi formának van előzménye és kiváltó oka, nincs abszolút kezdet.	Lezárt láncolat (Első Mozgató). Isten az az első ok, akinek önmagának nincs oka, ő indította el a világot.
A fejlődés iránya	Az egyszerűtől a komplex felé. Az evolúció útján a mennyiségi változások minőségi ugrásokká alakulnak (pl. az anyagból kifejlődik az ember).	A tökéletestől a teremtett felé. A legtökéletesebb lény (Isten) készen hozza létre a nála alacsonyabb rendű világot.
A formák kialakulása	Objektív természeti törvények. Véletlen kölcsönhatások és belső ellentmondások (ellentétek harca) formálják a világot.	Isteni gondviselés és cél. Minden forma egy transzcendens, intelligens tervező tudatos akarata szerint jön létre.
A megismerés forrása	Gyakorlat és objektív tapasztalat. Csak az fogadható el igazsággént, ami tudományosan bizonyítható és észlelhető.	Hit és spekuláció. A valóságtól elrugaszkodott logikai absztrakciók és kinyilatkoztatások elfogadása.
Tudat és Gondolkodás	A magasan szervezett anyag funkciója. Az emberi agy terméke, amely képes tudatosan átalakítani a környezetét.	Anyagtalan szubsztancia. A testtől független lélek, amely az isteni szikra földi leképeződése.

Tudományos és filozófiai értékelés

A vizsgált dokumentum a marxista-leninista filozófia alapvető vívmányait alkalmazza a teológiai dogmák radikális bírálatára. Filozófiai szempontból a szöveg legfőbb érdeme, hogy szétzúzza az idealizmus ismeretelméleti és ontológiai illúzióit.

1. **A teológia logikai önfelszámolása:** A szerző kiválóan mutat rá, hogy a vallásos gondolkodás önellentmondásba keveredik a kauzalitás kérdésében. Ha az univerzumban mindennek van oka, az „őscél” vagy „első ok” dogmatikus bevezetése önkényes logikai törés.

2. **A lenini anyagfogalom diadala:** A szöveg hűen tükrözi Lenin azon tételét, miszerint az anyag az emberi szubjektumtól függetlenül létező objektív valóság, amely megsemmisíthetetlen. A fizika modern megmaradási törvényei (anyag- és energia-megmaradás) teljes mértékben igazolják a szöveg azon állítását, hogy az anyagnak nincs szüksége külső teremtmőre, mert az anyag *causa sui* (önmaga oka).

3. **A dialektikus evolúció:** A forrás zseniálisan kapcsolja össze az engelsi természetdialektikát és a darwini evolúciót. Rávilágít, hogy a komplexitás (a gondolkodó anyag, az ember) az egyszerűbb anyagi formák hosszú távú fejlődésének, ugrásszerű minőségi változásainak eredménye, nem pedig fordítva. Az idealizmus ott bukik meg, hogy a fejlődési piramis csúcsát (a tudatot) akarja megtenni az alapnak.

4. **Társadalmi-gyakorlati kontextus:** A szöveg a dialektika lenini magvát (az ellentétek egységét és harcát) ötvözi a történelmi materializmussal. Pontosan határolja el a vak természeti erőket az ember tudatos, célszerű, természetalakító tevékenységétől.

Összegzésként a dokumentum egy monolit, sziklaszilárd materialista manifesztum. Tudományos pontossággal világít rá arra, hogy Isten nem a világ alkotója, hanem csupán az anyagi valóságtól elrugaszkodott emberi fantázia korai, naiv terméke.

A mindörökké létezőt a tudomány megtalálta

Az isten teremője

Ha létezik valami kiváltó ok, akkor léteznie kell az azt kiváltó oknak is, vagyis, ha isten létezik, akkor léteznie kell az isten létrehozójának is és az isten létrehozójának a létrehozójának is és így tovább, ez így logikus, a tapasztalat, a tudomány is csak ezt bizonyítja - ok okozat sorrendben változik, fejlődik a világ.

A tudomány szerint azonban csak az anyag a tökéletes, mert mindörökké változik, de mégis mindörökké létezik.

Isten hogy jött létre?

Mivel isten a hívők szerint a mindörökké létező anyag nélküli szuper lény - a valójában a semmi valami -, így a létének a feltételezése, a mindentudó, mindenható, tökéletes képessége minden előzmény nélkül elég nagy furcsaság.

Ehhez azonban nagyon nagy, a valóságtól elrugaszkodó képzelgés, fantáziálás szükséges, amit azonban végül is nem lehet bizonyítani semmivel. A talaj nélküli, a valóságtól elrugaszkodó logikus gondolkodás bármilyen nem létezőre is elvezethet.

Talán a végtelen időben valamikor kifejlődhetett az isten szuper képességű gondolkodó anyag, de egy biztos, ez is csak anyagból lehetne és semmiképpen sem lehet a mindörökké létező, mert létének kezdete van, ki kellett fejlődnie az egyszerűből a szuperré. A tudomány szerint csak az anyag és működésének terméke létezik, de isten szuper valaminek nyoma sincs, bár a semmi valami.

Minden forma létrejöttének kezdete van

Kezdet nélküli formát a tudomány nem ismer, de objektíven senki sem, kivéve az anyagot, a mindörökké létezőt. A képzelet tudományos bizonyíték nélkül nem sokat ér, így isten szuper lény képzelete a tudomány megerősítése nélkül nem ér semmit.

Az ember földi kifejlődése sokáig tartott az evolúcióval és kezdete volt, akkor a képzeletben létező isten gondolkodó anyag létrejöttének is kezdetének kell lennie, így a létezése nem lehet mindörökké. A tudomány szerint az anyag az egyetlen mindörökké létező. Ez a tudományos igazság, a gondolkodó anyag istenről - a semmi valamiről - azonban nincs semmi objektív ismeret.

Az anyag az egyetlen mindörökké létező

Az anyag a következetesen objektív tudomány szerint nem teremthető és nem semmisíthető meg, tehát az anyag az egyetlen, a mindörökké mozgásban létező.

Így felesleges és nincs szükség, a mindörökké mozgásban létező anyagon kívül kitalálni a formák keletkezésére egy másik kezdő okot, mert a tudomány már megtalálta. Ez a mindörökké mozgásban, változásban létező anyag, ezen kívül a tudomány szerint azonban más nem észlelhető, nem bizonyítható.

A dialektikus materializmus tudományos világnézete szerint a világban létrejövő formák a véletlen kölcsönhatások alapján dialektikusan a természet törvényei szerint az anyagban meglévő lehetőségek szerint alakulnak ki - kivéve a gondolkodó anyag tevékenységét.

A mindörökké létező anyag

A világban létező formák az anyagban rejlő lehetőségnek köszönhetik létüket, így az isteni alkotás víziójának semmi reális értelme sincs, a fantázia világa és nem a valóságé. A világ a tudomány szerint a kitalált isten nélkül is létezik, mozog, változik, fejlődik.

A formák létrejöttének magyarázatára a mindörökké mozgásban változásban lévő anyagon kívüli másnak nincs értelme, a képzelődés nem tudományos értékű, ha a valóságnak ellentmond, éppen hogy nem.

A világegyetemben létező formák létrejöttéhez, a mozgásához, a változásához, a fejlődéséhez nem szükséges külső céltudatos természetfeletti erőt, okot kitalálni, ami valójában a tudomány szerint nincs is.

A csillagok, a galaxisok, az élővilág, a gondolkodó anyag, az ember is minden céltudatos ok nélkül jöttek létre. A gondolkodó anyag már a tevékenysége által a természetben nem létező formákat is céltudatosan képes létrehozni.

Így a formák kialakítására a vakon ható természetben kivétel a gondolkodó anyag, az ember tudatos cselekvése. Ez a következetesen objektív tudományos világnézet megállapítása.

Filozófiai kislexikon

dialektika: általános filozófiai elmélet és módszer, amely modern, materialista formájában a dialektikus materializmus szerves része. A dialektika a „külső világ és az emberi gondolkodás mozgásának általános törvényeiről szóló tudomány” (Marx).

A dialektika alapgondolata, hogy „a világot nem mint kész dolgok összességét, hanem mint folyamatok összességét kell felfogni, amelyben a látszólag stabil dolgok a levés és elmúlás szakadatlan változásán mennek át”... (Engels).

E szakadatlan változás főbb törvényszerűségei: „a már megtett fokokat magasabb szinten ismétlő fejlődés (a »**tagadás tagadása**«), ... — ugrásszerű, katasztrófákkal járó, forradalmi fejlődés; — „a fokozatosság megszakadása”; — (**a mennyiségek minőségbe való átcsapása**;) — a fejlődést előrehajtó sok belső impulzus, amelyet valamely adott testre, vagy valamely adott jelenség keretei között, vagy valamely adott társadalmon belül ható különböző erők és tendenciák ellentmondása, összeütöztetése ad (**ellentétek egysége és harca**); — minden egyes jelenség valamennyi oldalának (s a történelem a jelenségek egyre újabb és újabb oldalait tárja fel) kölcsönös függése és legszorosabb, felbonthatatlan összefüggése, olyan összefüggése, mely a mozgás egységes, törvényszerű világfolyamatát adja — ezek annak a dialektikának egyes főbb vonásai, amely tartalmában gazdagabb, mint a közkeletű fejlődéstan.” (Lenin).

A dialektika lényege magva az ellentétek egységének és harcának törvénye, mely minden fejlődés forrása, mozgató ereje „Röviden a dialektikát úgy határozhatjuk meg, mint az ellentétek egységéről szóló tanítást. Ezzel megragadjuk a dialektika magvát.” (Lenin Művei 38. köt. 207. old.) A dialektika értelmében a fejlődés a mennyiségi változásoknak minőségi változásokba való átcsapása útján végbemenő fejlődés, a fokozatosság megszakadása, az ugrás, a fejlődés kiinduló mozzanatának tagadása és magának e tagadásnak a tagadása, az eredeti állapot bizonyos oldalainak, vonásainak magasabb szintű megismétlődése.

SaLa